

«Патріарх всієї війни»: Як Гундяєв продовжує карати тих, хто нагадує про миротворчі заповіді

Читати на екрані

«Патріарх всієї війни» Кирило продовжує карати тих, хто нагадує про миротворчі заповіді

«Але тієї весни Христос не воскрес...». 5 травня був третій Великдень часів повномасштабного вторгнення російських загарбників в Україну.

Патріарх Кирил, як головний послідовник путінського курсу гна фашистичну росію продовжує карати тих, хто нагадує йому й вірнано про миротворчі заповіді.

«Патріарх всієї війни»

«Мир всам — згідно з Євангелією від Луки (24:36), такими були перші слова Воскреслого Ісуса, звернені до учнів майже 2000 років тому, наприкінці того унікального дня, який християни відзначають як своє головне свято — Великдень Христовий. Це святавання — щорічне оновлення віри у головну істину християнства: подолання смерті. А свій найбагатший урожай смерті збирає на війні, і не дивно, що Христос і Його учні так багато говорять про світ: «Блаженні миротворці»; «Мир майже між собою»; «Всі, хто взяв меч, мечем загинуть»...

Несумісність війни та великої милості християнське людство розуміло протягом усієї своєї історії. Про це свідчать древні отці, а католицька віра закріпила практику великодняго перемир'я у високому канонічному католі. Дотримувалася його і Росія — поки що не вирішила «вийти з історії». У 1916 р. російські війська погодились із закликом німців: «Ми християни, як і ви. У такі свята для християн дні не бійватимемо один одного».

Незважаючи на весь нафос промов патріарха Кирила та верхівки РПЦ про «свещенну війну» та славист християнських цінностей через руйнування інфраструктури України та знищення її громадян, нищівна російська армія зовсім не нагадує ту, дореволюційну.

Керівництво Росії абсолютно глухе до закликів світових лідерів (наприклад, генсека ООН Антониу Гутерріша) про великдень перемир'я, яке дозволило б українцям, здебільшого православним, відвідати храми великодняго ночі, не побоюючись чергових повтрянних тривоғ.

«Ми готуємось святкувати перемогу Господа Ісуса Христа над гріхом і смертю, над гріхом і смертю, а не над кимось і проти когось».

...нагадував росіянам папа Франциск. Російську реакцію на всі ці заклики точно описують слова Христа: «Грубіло серце людей цих і вухами насилу чують, і очі свої змікнули, нехай не побачать очима і не почують вухами, і не зрозуміють серцем, і нехай не звернуться, щоб Я змінив їх.» (Матф., 13:15).

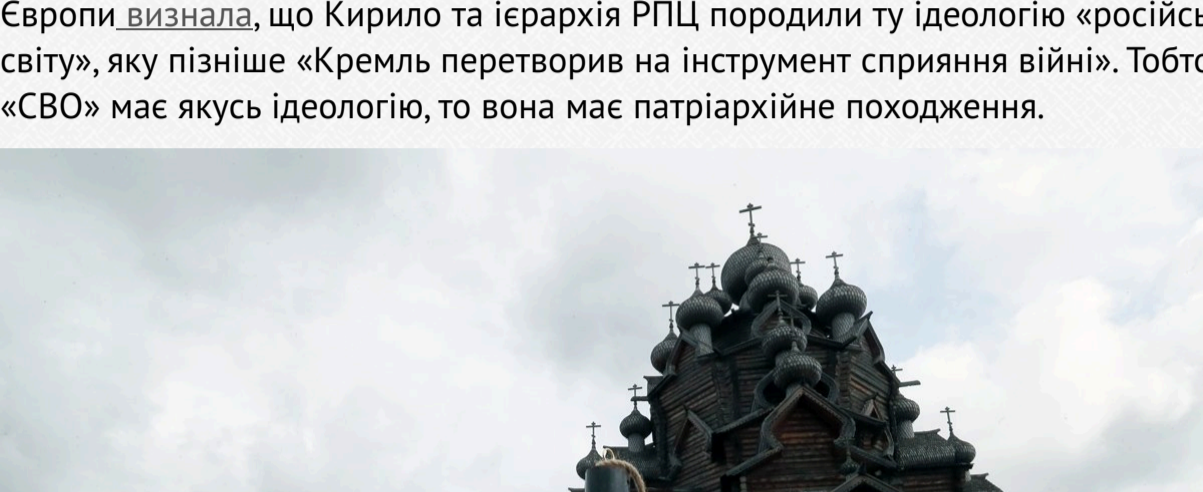
Патріарх Кирило витускає білого готуба на честь свята Благовіщення у Московському Кремлі 7 квітня 2015 року. Фото: Максим Шипенков / EPA-EFE

Тому — вже третій рік поспіль — «червоний травень спліває з кривавим Великднем, але тієї весни Христос не воскресав» (Максиміліан Волошин).

Незважаючи на колишню звичайно пишноту богослужінь і прями трансляції з головних храмів по телебаченню, російський народ (переважно більшість) виварив відлучені, відіразані від духу Великодня — від благовістя миру і перемоги над смертю, яке приніс Христос.

З релігійної, метафізичної точки зору, для національної культури та моралі це виробування більш небезпечне, ніж примітивний «воєвийний атеїзм» радянської доби. І саме шкочує у всій цій ситуації те, що в авангарді процесу «вигнання Христа з храму» в їхнє волювання ідеалів «свротності» російського міра та знищення західної цивілізації йде головна ніби релігійна інституція країни — РПЦ, уособлена «патріархом війни» Кирилом.

Якраз напередодні нінішнього Великодня Парламентська асамблея Ради Європи визнала, що Кирило та ієрархи РПЦ породили ту ідеологію російського світу», який визнає «Кремль перетворив на інструмент сприяння війни». Тобто якщо «СВО» має якусь ідеологію, то вона має патріархічне походження.

Православні віруючі несуть пасхальну ікону перед православним святом Великодня перед закритим храмом Покрови Божої Матері у Невському лісопарку у Санкт-Петербурзі, Росія, 18 квітня 2020 року. Фото: Анаполій Мальцев / EPA-EFE

«Хотілося б усіх поіменно назвати...»

Патріарх Кирило, що рухавється цим темним духом, у передвеликодні дні видає нову серію репресивних указів проти священників РПЦ, які наважуються виступати з антивійсною позиції, тобто нагадувати про євангельське вчення Христа.

Верховний церковний комісар тепер уже не вважає за потрібне об'єднувати себе канонічними «формальностями» і не наводить у нових указах будь-яких об'єднувань для накладення на священників покарань. Найбільш «медійно» викликає «червоную» заборона 40-річного священника храму Покрови на Лихицькій горі в центрі Москви Дмитрія Сафронова (крім служіння, йому заборонили носіння ряс, хреста та благословення мирян).

Цей священник потрапив у поле зору ЗМІ, коли чинив панахиди біля могили Олексія Навального на Борисівському цвинтарі. Пізніше стало відомо, що він заміняв на богослужіннях сумнозвісну «молитву про перемогу» Кирила (Гундяєва) на молитву св. патріарха Тихона, написану у роки Громадянської війни, і дипломавав українським біскупом.

Наприкінці квітня також опубліковано патріарші укази про заборону населянка Високотравського монастиря Москви ієромонаха Августина (Монастирьов) та клірика храму на честь ікони «Живонісна Джерело» у Бібірові священника Андрія Кудряві. Він читав молитву про примирення народів України та Росії і продовжував дружити зі священником Іоанном Ковалем, який емігрував із Росії до Туреччини після того, як його «позбавили сану» за заміну в цій молитві єдиного слова: замість «переносити» він читав «мир» (Константинопольський) патріархат визнає таке «позбавлення» незаконним та протинає о. Іоанна до свого складу).

Теза патріарха, єпископ Сергієво-Посадський і Дмитрівський Кирило, заборонив у служінні священника з підмосковського Дмитрова Олександра Востродімова, який вивізся другом репресованого патріархом на самому початку цього року популярного московського протоієрея Алексія Франції і перейшов до кримінального переслідування емігрував до Умані і перейшов до Константинопольського патріархату, який визнає незаконними та неканонічними всі покарання, накладені на нього в РПЦ).

У Вологодській єпархії оікне на репресії населінь Спасо-Прилуцького монастиря ієромонах Тихон (Сколовський), який після оскаржати вчення самого Всесвітнього російського єпархійного собору на чолі з патріархом (про те, що сенс життя — в «християнській цивілізації»).

В одній зі своїх величезних проповідей о. Тихон сказав про те, що сенс життя — в «християнській цивілізації».

Натомість обираємо... добровільне мучеництво заради виконання Христових заповідей, а не «свещенну війну», не агресію проти іншого народу і не виконання присяги перед злочинною владою».

Проект «Мир усім», створений у Німеччині новосеченими православними емігрантами з Росії, надає допомогу клірикам РПЦ, які постраждали через свою антивійсноу позицію. Крім названих вище отців, до цього списку на сьогодні входять:

- свещеник Андрій Мізюк , колишній клірик храму преподобного Серафима Саровського м. Саратова (залишив РФ і служить в одній з українських громад);
- протоієрей Сергій Рыбков , колишній настоятель університетського храму св. Татіани у Самарі;
- свещеник Іоанн Бурдін , колишній настоятель храму Воскресіння Христового в селі Карабанове під Костромю (підданні штрафам за «дискредитацію ЗС РФ» і заборонений у служінні);
- протоієрей Сергій Тітков , колишній настоятель Покровського храму селища Турлатове під Рязанню (покинув РФ);
- свещеник Микола Платонов , колишній настоятель двох храмів у Соснінському районі Челябінської області, герой публікацій «Нової-Європа» (оікне політичного притлумку у Франції);
- протоієрей Володимир Корольов , колишній настоятель Казанського храму в Тулі (звільнений за відмову збирати пожертвування на «СВО»);
- ієрей Олександр Домбровський , колишній настоятель Свято-Микільського храму с. Мухомове Клітінського району Брянської області (став підозрюваним у кримінальній справі про «дискредитацію зброї», перебував на сторичному батьківщині в Україні та перейшов до Православної церкви України);
- протоієрей Петро Коротаєв , колишній клірик храму св. Іоанна Предтечі с. Іваніське Ногінського району Підмосков'я;
- ієродіахон Макарий , колишній диакон храму Боговочення в селі Кузине Поле, Татарстан (намагався емігрувати до Туреччини, але був депортований назад до РФ).

Наявно, цей список не повний, але у будь-якому разі проти війни виступила статистично нікчемна частина кліру РПЦ. Деякі з цих кліриків залишились в РФ, інші емігрували, але навіть поза путінською системою вони продовжують відчувати небезпеку, тому не завжди охоче йдуть на контакт з пресою.

Канонічний притлумок для таких кліриків став надавати Константинопольський патріархат — нещодавно туди було прийнято і скривого богослова о. Андрія Кураєва, якого патріарх Кирило позбавив ще до початку СВО. Туди ж прийнятий протоієрей Андрій Кордочкін, який служив у Мадриді, але вигнаний із РПЦ за антивійсноу позицію.

Автор малюнку: ілюстратор Деніс Зільбер

Скам'яніла РПЦ

Через кінця війни Московський патріархат залишають останні священники, які всерйоз сприймали заповіді «Не убий» або «Блаженні миротворці»

Жорсткіше, ніж із кліриками РПЦ, російська влада звертається з «альтернативними» православними священниками, що виступають проти війни: до колонії Дніпропетровська ієромонаха Російської зарубіжної церкви з Петербурга Іоанна (Хурмольова), з суд у Слов'янську-на-Кубані призначена великий штраф \$7-річному архієпископу Російської православної церкви, незалежної від РПЦ, Віктору (Тивоварову).

Вірничий запалює свічки під час служби у храмі Воскресіння Христового, головному православному соборі Збірочних сил РФ, у парку «Патріот» у Кубинці під Москвою, Росія, 19 серпня 2020 року. Фото: Максим Шипенков / EPA-EFE

«Скасування традиції»

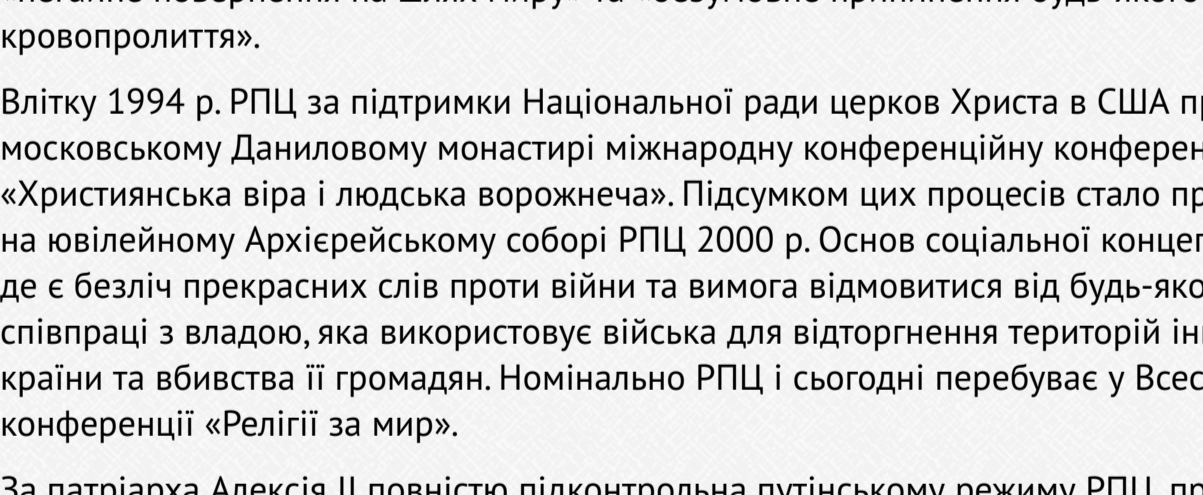
Після відтворення Московської патріархії Сталіним в 1943 р. миротворче служіння стало легальним прикриттям як поборів з вірничими в Україні (РПЦ мала робити багатомільйонні відрахування до Фонду миру), так пропаганди і шпигунсько-агентурної діяльності під церковним дахом за кордоном.

У пострадянський період РПЦ намагалася зайнятися реальною миротворчістю, пропонуючи свої послуги для врегулювання міжетнічних (наприклад, вірмено-азербайджанського) та політичних (між парламентом та президентом всередині 1993 р.) конфліктів. Виходило не дуже.

Ще в травні 1993 р. релігійні лідери Росії, Вірменії та Азербайджану підписали заяву, в якій були такі слова: «Стародавній мирний співіснування народів наших країн, є розв'язання міжнародних конфліктів». Надані не раз повторювались слова про «взаємне повернення на шлях миру» та «безумовне припинення будь-якого кровопролиття».

Влітку 1994 р. РПЦ за підтримки Національної ради церков Христа в США провела в московському Даниловському монастирі міжнародну конференцію в конферансній залі «Християнська віра і людська ворожнеча». Підсумком цих процесів стало прийняття на оівнійному Архієрейському соборі РПЦ 2000 р. Основ соціальної концепції РПЦ, де є безліч проросійських слів проти війни та вимога відмовитися від будь-якої співпраці з авіацією, яка викрадає війська для відторблення територій іншої країни та вбивства її громадян. Номінально РПЦ і сьогодні перебуває у Всесвітній конференції «Релігії за мир».

За патріарха Алексія II повністю підконтрольна путінському режиму РПЦ, проте, висловувалася проти війни в Грузії, висловлювалася проти війни в Україні.

Володимир Путін (ліворуч) та Патріарх Кирил (праворуч) беруть участь у церемонії відкриття меморіалу жертвам політичних репресій «Стіна скорботи» у центрі Москви, 30 жовтня 2017 року. Фото: Олександр Неменов / EPA-EFE

Після 24 лютого 2022 р. у РПЦ відбулося тотальне «скасування традиції». Навіть убогі напруження православно-радянської «боротьби за мир» відкинуті через неоптимальність, і арешти парафіан за історичок із Божою заповіддю «Не убий» не викликають жодної реакції у Московській патріархії.

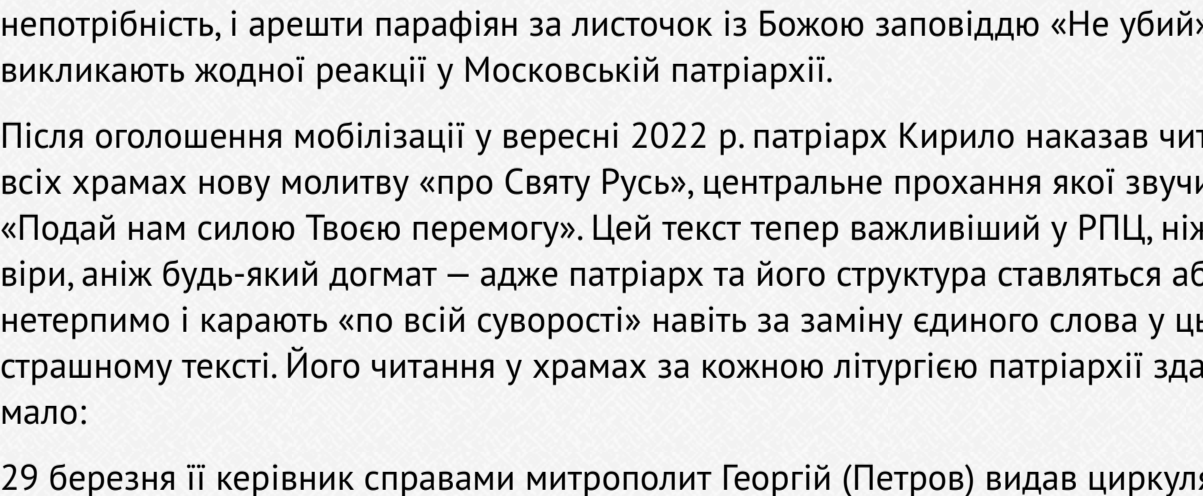
Після оголошення мобілізації у вересні 2022 р. патріарх Кирило наказав читати у всіх храмах нову молитву «Про Свату Русь», центральне просянню якої звучить так: «Поддай нам силу твою перемоги». Цей текст вернув величчезну у РПЦ ніж Символ віри, аніж будь-який догмат — адже патріарх та його структура ставляться абсолютно нетерпимо і карать «по всім суворості» навіть за заміну єдиного слова у цьому страшному тексті. Його читання у храмах за кожною літургією патріархії здалося мало.

29 березня її керівник справами митрополит Георгій (Петров) видав циркуляр, який наказує включення агресивної «молитви» до кожного домашнього молитовного правил кожного мирянина РПЦ.

Напередодні Всесвітньої російської народної собору у храмі Христа Спасителя договорилися нове впровачення РПЦ, в якому взагалі немає згадки імені Божого.

«Спеціальна військова операція є Священною війною, в якій Росія та її народ, захищаючи єдиний духовний простір Святої Русі, виконують місію «Вірнувача», захищає світ від натиску глобалізму і перемогли Заходу, що впав у сатанізм... Російська традиція, святині російської цивілізації і велика російська культура є вищою цінністю і сенсом життя».

Традиційна християнська екзегеза розглядала «Утримуючого», згаданого у Другому посланні апостола Павла до Фессалонійців як Божественну присутність у світі. Нове вчення РПЦ містить натяк на те, що Богом тепер є Росія, звідси — сенс життя, який може бути пов'язаний тільки з членом російським. Християнське вчення радикально протилежне: «Ні ні Елліна, ні Юдея, але все і в усім» — Христос», — лише апостол Павло (Кол., 3:11).

Вірничий запалює свічки під час служби у храмі Воскресіння Христового, головному православному соборі Збірочних сил РФ у парку «Патріот» у підмосковній Кубинці, Росія, 19 серпня 2020 року. Фото: Максим Шипенков / EPA-EFE

Трохи раніше, на тому ж Всесвітньому соборі в Кремлі в листопаді минулого року, патріарх Кирило довів це нове віровчення до повної логічної завершеності, заявивши, що у разі «ураження Росії» та завершення нінішнього (тобто путінського) її ладу прийняти своє існування і РПЦ.

Епоха «СВО» багато розставила на свої місця і скинула багато масок. «мале стадо», яке залишилося в РПЦ (Ілук., 12:32), справді широкі стовпою Євангелія і тих, хто шукає правди Божої, виявилася вже зовсім малим. Офіційне церковне керівництво, як і 2000 років тому, коли саме воно ініціювало стругу Христа, — без особливих вагань, червою, перейшло на бік «князя світу цього», виправдовуючи всі його злочини. Ось такий у нас тепер Великдень...

Лера Фурман, опубліковано у виданні «Нова газета Європа»

Теги: [РПЦ](#) [Росія](#) [Патріарх Кирил](#) [Україна](#)

Юлія Білченко
ВІПУСКНИЦЯ РЕДАКТОР

06 травня 2024 r., 16:08

Переглядів: 2316

Коментарі: 0

Роздрукувати

Написати товарищу

Коментарі:

comments powered by Disqus